წინაპრებს

ნაჰა დაბნელდა მზე, ასე რომე წერაი აღარ ეგებოდა და
კალატოზნი აღარ ხედვიდეს საქმესა, თვე იყო ივლისი,
დღე პარასკევი,
ქორონიკონისა.[14□□], თუ რაი მოხდების, ღმერთმან
უწყისუნ

XV საუკუნის მინაწერი

მზე დაგემალათ, მზემ გიღალატათ,
მზემაც ინდომა ერთხელ შაბაშის.
არც დილა იაო, აღარც დაისი…
შიშით გეკროდათ ცოლი და ბავშვი,
ბნელმა გაგხადათ უხილავადა
გაგიწყრათ ღმერთი ადონაისი!

შესწყვიტეთ შრომა, გარჯა და ლხინი,
სადაც ისმოდა ცხენის ჭიხვინი…
მისჩერებოდით ცაზედ ერთ წერტილს,
ვეღარა სწერდით, ან რას დასწერდით =
შიშით და ზარით გული დაიწვით…
და ჰკითხულობდით ზარდაცემული:
მთუ რა მოხდება, ეს ღმერთმა იცისუ

ისევ გაბრწყინდა ცანი ცათანი;
მზეს ვერ ჩაყლაპავს ლევიათანი!
და ისევ ისე ჭანდრების ჩრდილში
ხმები გმირული დააგუგუნეთ

ბევრჯერ თქვენ მერეც
მზეს გველეშაპმა
ყელზე მოაგდო შავი
ბაწარი,
მაგრამ რაც მოხდა, ერთი
არ არი=
ღრმა საფლავებში ხომ
გაასწარით!

მზე თქვენი წილი
ჩამქრალი არი
და გულზე ცეცხლი
მოჭიდებული…
მზე დღეს ჩვენიაუ
ბააქვს ბრიალი,
ბრწყინავს სხივსავსე და
დიდებული!

არ გვეშინია მზის
ჩაქრობისა,
ჩვენ მზე არასდროს
დაგვიბნელდება
არა გვჩვევია ბუნების შიში,
წარკვეთილება, არც
დაფეთება!

ვხედავ სამშობლოს
გამზიანებულს,
ფრთას იფართოებს
ჩვენი ოღნება;
ითხრება მონის მონური
სული
და ფესვიანად

გაიტყორცნება
და გააგრძელეთ კვლავ საუკუნე!

თქვენ აღარა ხართ, მშვიდობა თქვენდა!   თქვენ საფლავებზე
ვდგავართ ამაყად,
გადაგეყარათ გულზე ნაცარი.   თპირ, ერთსიმხნით,
ერთძლიერებით.
დაირღვა, რაც ი თქვენით აშენდა,   ჩვენს მზეს ვუყურებთ
გაჩახჩახებულს,
მიყუჩდა თქვენი ნაავკაცარი.   მისი ნათელით ბედნიერები